

**Urak... tanár
urak... művész
urak. Két férfi.
Záborszky Gábor
festőművész
látásnevelést,
Buczkó György
üvegszobrász
pedig mester-
képzőseket tanít
az Iparművészeti
Főiskolán.
Két különböző
ember, két
különböző
önkifejezési
forma, de
valamiben mégis
hasonlítanak:
abban, ahogyan
az anyaggal
bánnak.**

Üveg és papír

E két művész két hónapja egy közös kiállításra készül, amely január 7-ig a Fészek Művészklubban tekinthető meg. A műteremben a falakon függ és mellé támaszkodik több, számomra eddig teljesen ismeretlen módon készült kép, melyek nem is olyan rég még egy kiállításon tolmácsolták Záborszky Gábor érzéseit, érzelmeit, kérdéseit.

Záborszky: – Magyarországon a Papírművészek Nemzetközi Szövetsége kongresszust tartott, úgy három éve, ahová engem is

meghívtak. Ott ismertem meg ezt a technikát. Nem papírra, hanem papírral – merített papírral – dolgozom. Megveszem a gyárból a papírmasszát, amit már külön előkészítettek a számomra, hogy rögtön felhasználható legyen. Az a fontos, hogy jól ragadjon és ne gombásodjon. Azután a massa keletbe kerül.

– *Mivel van színezve? Az a barna például micsoda?*

Záborszky: – Egy egész könyhakészlet: kávé, különféle gyümölcslevek,

hagyma, vörösbör, és persze az arany.

Buczkó: – Ez sokkal komolyabb dolog annál, mint ahogyan ő mondja. Ezek természetes színezőanyagok. A 30-as évekig csak ezek léteztek. Amíg a festégyárak be nem indultak, addig a kalocsai hímezésnél is három, illetve négy színt használtak, a tarkabarkaság csak ezután jött – ne haragudj Gábor, hogy közbeszóltam.

Záborszky: – A szürkés-lila az vörösbör, a cseresznye a bordósabb, míg a hagyma inkább barna. Az alap természetesen fehér. Lényeg az ellentét. A kemény, nehéz fémtárgyak és a puha papír kölcsönhatása, ami finom, alig észrevehető domborműveket hoz létre. Ehhez párosul az arany, a maga sejtelmes ragyogásával, misztikájával. Transzcendentális, mint maga a tér. A szem nem tudja bemérni a távolságát.

Buczkó: – Megfoghatatlan és valószínűtlen. A megmunkálást nem a kép síkjában, hanem inkább

Buczkó György glassikus és Záborszky Gábor festőművész

mögötte látom, egy lyukat érnek a kép helyén, s a lyuk előtt lebeg egy folt. Ez a hatás nem magától van így, nagyon nehéz elérni. Van, amikor sikerül, van, amikor nem. Ami bennünk közös, az az, hogy az anyagokhoz természetesen módon nyúlunk hozzá. Nincs semmiféle manipuláció, és mesterséges beavatkozás, ami olyan lenne, mintha... Nincsenek álmegoldások, hazugságok. Sem az anyagfelhasználásban sem a megmunkálásban, sem az illesztésben. Például itt is (2. kép) egymás mellé teszek valamit, fogok egy kötelet és összekötöm, hogy hangsúlyozódjon ...**ITT KÖTÉS VAN!**

Záborszky: „Van-nincs” – „Lét-nemlét” kérdése, hogy ott van, de csak a lenyomata. Ez jól találkozott nálam az arany nem evilági létével. Nekem erről szól ez a dolog.

Az üvegszobrász munkáit látva szintén az jut eszembe, hogy elmaradtam a kortól.

– *Mik ezek?*

Buczkó: – Egy szóval válaszolva: jelek. Én legálábbis annak szántam. Remélem ha valaki megnézi, csak ez jut az eszébe, és nem talál ki valami mást.

– *De eszembe juthat bármi?!*

Buczkó: – Igen, de nem egy konkrét dolog, nem egy rőzseherdó néni, vagy egy törött síléc, meg ehhez hasonló analógiák, hanem egy érzés, egy állapot, egy jelenség. Sokkal komplettebb dolognak kellene felidézödni. Ami engem még nagyon érdekel, az a tárgy pozíciója, mert az is nagyon jellemző. Végül is mi a lényeg?! Az, hogyha valamit kiad az ember a kezéből, az megrezgette a másik lelkét. De hogy ez a valami hogyan és milyen lelki tusa árán jön létre, már nem érdekes.

György Renáta

Fotó: Gál György